

BÖCEK KRALIÇE

M. G. Leonard

Çeviri: Cenk Pamay

domingo

BÖCEK KRALİÇE

M. G. LEONARD

Özgün İsmi: Beetle Queen

© 2017 M G Leonard

Bu kitap ilk kez 2017 yılında BEETLE QUEEN ismiyle The Chicken House tarafından yayımlanmıştır. Kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:

© 2018 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Sertifika No: 12746

Çeviri: Cenk Pamay

Editör: Anıl Ceren Altunkanat

İllüstrasyonlar: Karl James Mountford

Kapak illüstrasyonu: Elisabet Portabella

Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Güzhan

Özgün kapak tasarımı: Helen Crawford-White

ISBN: 978 605 198 047 8

Baskı: Kasım 2018

İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri

Çobançeşme Mah. Altay Sok. No: 8

Yenibosna - Bahçelievler İstanbul

Tel: (212) 496 11 11 Sertifika No: 10614

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad.

Brot Apt. No: 4 D: 10 Beyoğlu İstanbul

Tel: (212) 245 08 39

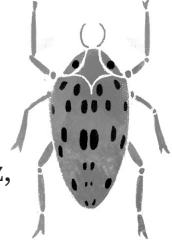
e-posta: domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

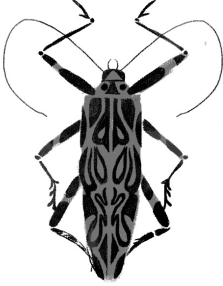
*Sam, Sebastian ve Arthur'a...
Cornelia Starks'in anısına...*

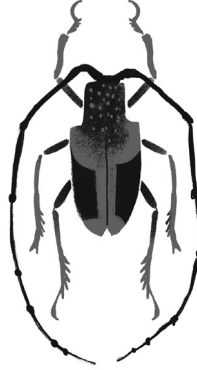

Bir insanın yüreğini görmek istiyorsanız,
hayvanlara nasıl davrandığına bakın.

Immanuel Kant

BİRİNCİ BÖLÜM
Pamuk Prenses

Kapı hafifçe tıklatıldı.

“Madam?”

Lucretia Cutter başını çevirdi; gözkapağından yoksun, iki parlak yumrudan oluşan kömür karası gözleri parlıyordu. Kadının kitinden oluşan dört siyah bacağı beyaz tavana zahmetsizce tutunurken mor eteği zemine doğru tepetaklak sarkıyordu. “Evet, Gerard?” diye karşılık verdi.

“Amerikalı aktris Ruby Hisolo Junior elbise provasına geldiler,” dedi Fransız uşak kapının diğer tarafından. İçeri davet edilmedikçe Beyaz Oda’ya girmesi yasaktı.

“Aşağı indirebilirsin.”

“Nasıl isterseniz, Madam.”

Uşağın ölçülü bir biçimde koridordan yukarı doğru uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Etrafındaki en ufak hareketi bile fark edebilmek ona heyecan veriyordu. Bedeni ve gelişmiş algıları onu güçlü kılmıştı. Gerçekte kim olduğunu tüm dünyaya göstereceği anı iple çekiyordu. Ve o an, gittikçe yaklaşıyordu. Az kalmıştı.

İnsan kollarıyla uzanıp kapının yanındaki duvara tırmandı, korkutucu bir hızla aşağı indi, yere ulaştı ve takla atıp arka bacaklarının üstüne kondu. Odanın bir ucundan diğerine yürürken orta bacaklarını katlayıp eteğinin astarındaki gizli ceplere soktu, fermuarı çekip böcek-bedenini gizledi. Cam masasının üstünde duran siyah peruğu alıp kafasına geçirdi, sonra pleksi-camdan yapılmış sandalyenin sırtından beyaz laboratuvar önlüğünü çekti. Ellerini önlüğün kollarından geçirip giydi. Cebinden kocaman bir güneş gözlüğü çıkardı ve burnundan yukarı itip petekgözlerini örttü.

Üstüne başına çekidüzen vermek için aynaya bakarak kendi etrafında döndü, masaya dayalı abanoz bastonu aldı. Ashında ona ihtiyacı yoktu ama insanların trafik kazası geçirdiğine inanmalarını sağlıyordu. Kozalama çemberinde metamorfoz geçirdiğini örtbas etmek için kullandığı hikâye bu olmuştu.

Lucretia'nın duyuları harekete geçti. Özel korumasının sessiz adımlarına ait titreşimleri hissetti.

Ling Ling, son Çin imparatoru Pu Yi'nin muhafızı olan Toshitsugu Takamatsu tarafından yetiştirilmiş bir

Kunoichi, yani kadın ninjaydı. Küçükken New York Balesi'ndeki en genç baş dansçı unvanını kazanmıştı. Ancak *Kuğu Gölü* performansı sırasında, Kara Kuğu'nun meşhur otuz iki turluk dönüşünü rekor kırarak bir hızda yaparken ayak bileği paramparça olmuş, kariyeri sona ermişti. Ling Ling bale pabuçlarını kenara kaldırıp eline ninja kılıcını almıştı ve hiç affı yoktu.

Lucretia Cutter kapıyı açtı. Ling Ling, her zamanki siyah takım elbisesini giymiş, dışarıda bekliyordu.

“O sefil böceklerden bir haber var mı?”

Ling Ling başını sağa sola salladı. “Craven ve Dankish hâlâ araştırıyor.”

“Ahmaklar,” diye homurdandı Lucretia Cutter. “Sarı uğurböceklerini gönder. Şehrin dört bir yanının izlenmesini istiyorum. O kahrolası böcekler tüm planlarımı berbat edebilir. Bulunup yok edilmeleri gerek.”

Ling Ling, kısa ve sert bir hareketle başını salladı.

Atölye'de böceklerle yaptığı savaş onun için sürpriz olmuştu ve Lucretia Cutter, kaybetmeye hiç alışkın değildi. Böceklerin yok edilmesini istiyordu; sadece transgenik böcekler üzerine yaptığı gizli çalışmalara kanıt oluşturdukları için değil, kendisini herkesin önünde rezil ettikleri için de istiyordu bunu. Hapisten yırtmak ve yeni gözlerini gösteren fotoğrafların gazete manşetlerini kaplamasını engellemek için bir sürü kişiye rüşvet vermek zorunda kalmıştı. O böcekler ona hem zamana hem de paraya mal olmuştu. Onları un ufak edene kadar yüzü gülmeyecekti.

“Ayrıca Ling Ling, casuslarımıza eşlik etmeleri için zehirli *Coccinellidae* böceklerini sal – on bir benekli sarı uğurböceklerini. İşime burnunu sokmak isteyen biri çıkarsa hemen ortadan kaldırılmasını istiyorum.” İşaretparmağını kaldırdı. “Ancak Bartholomew Cuttle’a dokunmayacaklar. Anlaşıldı mı? O benim.”

Ling Ling eğilerek selam verdi ve sessiz adımlarla uzaklaştı.

Lucretia Cutter kapıyı kapadı. Bartholomew’ın kaçıışı onu üzmişti ama geri dönecekti. Kendini tutamayacaktı. Kadın işaretparmağını üst dudağına tıp tıp vururken kaçak böcekler kafa yordu. Aslında onların yetenekleri açısından kendini kutlaması gerekti, ne de olsa *kendi* laboratuvarından geliyorlardı.

Gülümsedi. Bartholomew Cuttle’ın DNA’sıyla böcek DNA’sını birleştirmenin böylesi etkileyici sonuçlar doğuracağı kimin aklına gelirdi? Kendi kendine düşünebilen ve özgür irade sergileyen kınkanatlılar? Eşi görülmemiş bir şeydi bu. Farklı türlerden gelen böceklerin işbirliği içinde ortak bir düşmana karşı savaştıkları daha önce hiç görülmemişti. Heyecan vericiydi, gerçi bu böceklerde öldürme içgüdüsünün eksik olduğu gözüne çarpmıştı. Alaycı bir tavırla gülümsedi. Bartholomew’ın yufka yürekliliği onlara da geçmişti herhalde. Lucretia’nın yeni böcekleri Alman kurdunun genlerini taşıyorlardı: eğitilebilen, dövüşebilen ve emirleri yerine getiren böcekler. İtaatkâr kölelerden oluşan bir ordu üretmişti ve artık başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Masanın ardındaki çift taraflı aynaya yürüdü, laboratuvar önlüğünün cebinden rujunu çıkardı, altın rengi parlak boyayı sürüp dudaklarına yedirdi. Cuttle genine sahip böcekleri serbest bıraktığı için Crips denen şu çocuğu boğazlayabilirdi. Çalışmalarını senelerce geriye götürmüştü.

Kapıdan gelen tıkırtıyı ve o bilindik, kısıp kısıp kıkırdamayı duyunca kapıya döndü.

“İçeri gel.” Yüzüne kibar bir gülümseme yerleştirdi.

Gerard kapıyı açtı; pembe süveteri ve pilili beyaz eteğiyle havalı, sarışın bir genç kız salına salına içeri girdi.

“Ruby, hayatım, seni görmek ne kadar güzel,” dedi Lucretia odanın bir ucundan diğerine yürürken.

Ruby Hisolo Junior sarı bukellerini omzundan geriye attı ve gösterişsizce dekore edilmiş odayı eleştiren gözlerle süzdü.

“Vay canına! İç mimarın kim yahu?” Elini havaya kaldırdı. “Dur. Söyleme. Her kimse onu işten kov. Burası laboratuvara benzemiş ayol.” Yüzünü ekşitti. “Tüyler ürpertici.” Manikürü kusursuzca yapılmış parmaklarından biriyle Lucretia Cutter’ı dürttü. “Şu eczacı modasını çok abartmışsın. Bu odaya renk lazım.” Parmağıyla odanın farklı yerlerine gelişigüzel işaret etti. “Kayısı veya şeftali rengi. Bir de minder. Mindere herkes bayılır. Yardıma ihtiyacın olursa bu konuda müthiş birini tanıyorum,” diyerek güldü. “Ki buna ihtiyacın olduğunu her ikimiz de biliyoruz bence.”

Lucretia Cutter karşılık vermedi ve bunu izleyen tuhaf

sessizlik boyunca yüzündeki kibar gülümsemeyi korudu.

“Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum,” diye iç çekti Ruby aldırışsız bir edayla. Kirpiklerini kırıştıtararak Gerard’a baktı. “Susadım. İçecek bir şeyler var mı?”

Uşak laboratuvar tezgâhının altındaki buzdolabına gitti, soğutulmuş bir bardak ve koyu yeşil bir şişe çıkardı. Şişeyi açtı, kadehi doldurdu ve bekleyen aktrise uzattı.

Lucretia Cutter ellerini çırptı. “Pekâlâ, Film Ödüllerinde tüm dünyanın kalbini çalacak mıyız bakalım?”

“Elbette çalacağım.” Ruby bir yudumda bardağını boşalttı, kadehi uşağa geri verdi ve ağzını kıyafetinin koluna sildi. “Yoksa burada ne işim var?”

“Güzel.” Lucretia Cutter sıktığı dişlerinin arasından gülümsedi ve bu provanın önemli olduğunu kendine hatırlattı. “Gerard, *Pamuk Prenses*’i getir.”

“Pamuk Prenses mi? Pamuk Prenses de kim?” Ruby kaşlarını çattı. “Bunun *benim* provam olduğunu sanıyordum, öyle değil mi? Çalışanlarına telefonda söylemişim. Ben artık büyük bir yıldırım ve kesinlikle...”

Gerard kendi boyu kadar uzun, siyah, tekerlekli, dar bir sandığı içeri sürdü.

“Tasarımına *Pamuk Prenses* adını verdim çünkü doğada beyazın en saf haline bürünmüş olan maddeden yapıldı,” dedi Lucretia Cutter.

Gerard sandığın mandallarını gevşetti, kapak sallanarak açıldı. Kutunun içi, altın askıya asılı zarif bir elbisenin saçtığı ışıkla parlıyordu.

“Vay canına!” Ruby huşu içinde soluğu kesilirken ma-

nikürlü parmak uçlarını kırmızı dudaklarına götürdü. “Peri tozundan yapılmış bir elbise!” Sandığa doğru adım attı, dokunmak için elini uzattı.

“Aslında, böceklerden.”

Ruby aniden elini geri çekti. “*Neden yapılmış?*”

“*Cyphochilus* böceği, tam adını vermek gerekirse,” diye sözünü sürdürdü Lucretia. “Asya’ya özgü bir böcek. Aşırı beyazlığı, pullarındaki ışığı yansıtan ince bir foton katmanından kaynaklanıyor. Bu pullar insanoğlunun bugüne kadar ürettiği her türlü kâğıttan, malzemedan daha beyaz. Bu böceklerin pulları karmaşık bir moleküler geometriye sahip ve bu sayede ışığı muazzam bir verimlilikle yansıtıyor.”

Ruby elbiseye dehşet dolu gözlerle bakıyordu. “Sen şimdi bana bu elbisenin böceklerden yapıldığını mı söylüyorsun? Bunlar ölü, değil mi?”

“Böylesine kusursuz beyazlıktaki pullara sahip olabilmek için *Cyphochilus* böceklerinin, tüm renklerin yönünü eşit güçte çevirmesi gerekir,” diye sözüne devam etti Lucretia Cutter. “Bu, doğada ender görülen bir mucize. Ancak böylesi kusursuz bir beyazlığa sahip pulları ışık, kameralar, flaşlar ve spot lambalarıyla dolu bir tören için tasarlanmış bir elbisede kullanmak... İşte bu *daha önce hiç yapılmadı!*” Ruby Hisolo Junior’ın gözlerinin içine baktı. “Bu elbiseyi her kim giyerse ona bakanın gözleri kamaşacak. *Gerçek* bir yıldız olacak.”

Ruby’nin titreyen gözleri, yeniden kutunun içindeki elbiseye döndü.

“Üstünde denemek ister misin?” dedi Lucretia fısıltıyla. Aktriste biraz daha yaklaştı. “Tam senin bedenine göre.”

Ruby, yavaşça başını salladı. “Hı-hı. Olur.”

Lucretia Cutter, Gerard’a elbiseyi sandıktan çıkarıp odanın diğer ucunda duran paravana asmasına işaret etti. “Paravanın arkasına geç de elbiseyi giy. Gerard sana aynayı çıkarır.”

Ruby temkinli bakışlarla elbiseyi süzdü. “Altı tarafı böcek yani, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Lucretia Cutter başını sallayarak; aktrisin çekinceli adımlarla odanın diğer ucuna yürüyüp paravanın arkasına geçişini seyrederken yüzüne sabitlemediği tebessümü hiç bozmadı. “Altı tarafı böcek.”

“Of be,” diye iç çekti Ruby elbiseyi başından geçirirken. “Bu elbisenin verdiği his inanılmaz.”

Amerikalı aktris, üzerinde *Pamuk Prenses*’iyle paravanın arkasından çıplak ayak çıktı ve Lucretia Cutter’ın yüzündeki kibar gülümseme gerçek bir tebessüme dönüştü. Elbise göz kamaştırıcıydı; kesimi 1920’lerin elbiselerini andırıyordu ancak üzeri pul ya da boncuk yerine aktrisin bedeninin her hareketiyle parlayıp ışık yansıtan minik, beyaz kınkanatlarıyla kaplıydı.

Gerard sandığın katlarını açtı ve meydana çıkan üç tane kocaman boy aynası sayesinde Ruby kendini her açıdan gördü. Aynalara sırtını döndü, omzunun arkasından geriye, kendi görüntüsüne bakıp dudaklarını büktü.

“Ah, EVET!” Heyecan içinde hoplayıp zıpladı. “Şuna bak! Bir efsaneyim!”

“Bir tanrıça gibi ışık saçıyorsun.” Lucretia Cutter başını salladı.

“Aynen. Bana baksana. Tam bir tanrıçayım.” Ellerini beline koydu ve aynaya doğru eğilip güzel bedeniyle hava attı. “Bu elbiseye benim olmalı.” Bedenini titretti, böcekler kulak okşayan bir sesle tıkırdadı. “Film Ödülleri’ndeki hiçbir kadının böyle bir elbisesi olmayacak.”

“Diğer elbiseler bunun yanında paçavra gibi kalacak,” dedi Lucretia Cutter. “Ayrıca sen kırmızı halıdan süzülürken flaş ışıkları patladığında bu böcek pullarımın her biri ışığı mükemmel biçimde yansıtacak ve bir melek gibi ışıldayacaksın.”

“Yeter ki Stella Manning’den daha iyi görüneyim.” Ruby törende yürürcesine aynaya yaklaşıp sonra yeneden uzaklaştı. “O ihtiyar cadının modası geçti artık. Bu sene tüm gözlerin benim üstümde olmasını istiyorum. Film Ödülü’nü alıp gözleri yaşartan konuşmayı yapacak kişi ben olacağım.”

“Sana söz veriyorum, kimse gözlerini senden alamayacak. Bu elbise tarihe geçecek. Asla unutulmayacak.”

“Böceklerin güzel görüneceği kimin aklına gelirdi?” Ruby abartılı bir tavırla ellerini havaya savurdu. “Bunu başkası giyerse ölürüm!”

“Senin kadar yetenekli bir aktrisin Film Ödülleri’nde benim tasarımı giyecek olmasından onur duyarım.”

“Stilistim senin bir dâhi olduğunu söylemişti, Letitia...”

“Lucretia.”

“... Hı-hı, Letitia, her neyse,” dedi Ruby. Hâlâ kendi yansımalarını hayranlıkla seyrediyordu. “Ama ben ona inanmamıştım. Oysa ne kadar yanılmışım, ha?”

“Çok kibarsın.” Lucretia Cutter’ın sabrı azalıyordu. “Ancak şunu söylemeliyim ki eğer bu elbiseyi Film Ödülleri’nde giymek istiyorsan uyman gereken bazı kurallar var.”

“Kurallar mı?” dedi Ruby kaşlarını çatarak. “Ne gibi kurallar?”

“Tören gününün sabahına kadar bu elbiseyi bir daha görmeyeceksin. O sabah çalışanlarımdan biri sana gelip prova alacak ve ardından seni arabalarımdan biriyle törene götürecektir. Basına Cutter Couture tasarımlarından birini giyeceğini söyleyebilirsin ama elbiseyi kimseye anlatmamalısın. Bunun bir sır olarak kalması gerekiyor.”

“Sır mı?” Ruby, tek kaşını kaldırdı. “Buna bayıldım!” Ellerini çırpı. “Limuzinden inip kırmızı halının üstüne bastığımda tüm dünyayı şaşkınlığa uğratacağım. Evet!” Elini Lucretia Cutter’a uzattı. “Lulu, seninle anlaştık.”

Lucretia Cutter aktrisin uzattığı ele aldırış etmeyerek, “O halde elbise senindir,” dedi.

“Müthiş.” Ruby, omuz silkti, aynadaki haline son bir bakış attı, sonra paravanın arkasına geçti ve bir saniye sonra elbiseyi Gerard’a uzattı. Paravanın ardından çıktı, sarı buklelerinin üstünden pembe süveterini geçirdi ve beyaz ince topuklularını yeniden ayaklarına giydi.

“Seninle iş yapmak bir zevk, Lulu.” Makyajına bakmak için aynanın karşısında durdu.

“Ah, hayır,” diye karşılık verdi Lucretia. “O zevk bütünüyle bana ait.” Eliyle kapıya işaret etti. “Gerard seni kapıya kadar geçirir.”

Kapı kapandıktan sonra Lucretia Cutter *Pamuk Prenses*’e döndü, kendi tasarımını hayranlıkla seyretti. Başını arkaya devirdi ve boğazının derinlerinden insanı dehşete düşürecek bir tıkırtı sesi çıkardı.

Açık sandıkta asılı duran elbise, parçalarına ayrılıyormuşçasına parlayıp titreşti, aniden beliren bir kasırga gibi patladı ve özel yetiştirilmiş binlerce *Cyphochilus* böceği, kenet yerlerini bırakıp havalandılar, ışıldayan bir hortum misali Lucretia Cutter’ın başına üşüştüler.

Lucretia güldü. Bu iş çok olay olacaktı.